

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 573/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 13 maja 2022 roku, sygn. akt VII K 276/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	I. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że oskarżony znieważył pokrzywdzonego, gdyż wulgaryzmy wypowiedziane przez oskarżonego nie były kierowane bezpośrednio do funkcjonariusza publicznego;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

II. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na nieprawidłowym ustaleniu stanu faktycznego i błędnym przyjęciu, że oskarżony groził pokrzywdzonemu;

III. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że oskarżony znieważył pokrzywdzonego, gdyż to pokrzywdzony poprzez swoje niewłaściwe, wyzywające zachowanie sprowokował oskarżonego, który się zdenerwował, a w konsekwencji nie zakwalifikowanie jako przypadku z art. 226 § 2 w zw. z art. 216 § 3 i zastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary;

IV. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na nieprawidłowym ustaleniu stanu faktycznego i błędnym przyjęciu, że oskarżony rzucił się na pokrzywdzonego czym naruszył jego

	<p>nietykalność cielesną.</p> <p>V. zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez błędną ocenę dowodów wyrażającą się uznaniu, że za winą i sprawstwem oskarżonego przemawiają zeznania pokrzywdzonego i świadka.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Podniesione w pkt I – V apelacji zarzuty należy omówić łącznie, gdyż skarżący w istocie kwestionuje dokonanie przez Sąd Rejonowy błędnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co następnie spowodowało – zdaniem skarżącego – poczynienie błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przypisanego</p>				

oskarżonemu
przestępstwa.

Wbrew
twierdzeniom
skarżącego,
stwierdzić jednak
należy, że ustalenia
faktyczne
poczynione przez
Sąd I instancji, a
dotyczące
sprawstwa i winy
oskarżonego w
zakresie
przypisanego mu
czynu są
prawidłowe, gdyż
stanowią wynik, nie
budzącej żadnych
zastrzeżeń i zgodnej
z art. 7 k.p.k., oceny
zebranych w sprawie
dowodów.

Apelacja nie
wykazała w
skuteczny sposób,
aby rozumowanie
Sądu meriti, przy
ocenie
zgromadzonych w
sprawie dowodów
było wadliwe, bądź
nielogiczne. Zarzuty
przedstawione w
apelacji mają w
istocie charakter
polemiczny i
opierają się na
wybiórczej oraz
subiektywnej ocenie
zebranych w sprawie
dowodów.

Nie można w żaden
sposób podzielić
twierdzeń
skarżącego, iż Sąd
Rejonowy dokonał

stronniczej i dowolnej oceny wiarygodności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności osobowych źródeł dowodowych.

Stwierdzić natomiast należy, iż Sąd I instancji wnikliwie, zgodnie z art. 410 k.p.k., rozważył wszystkie dowody, przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, przekonywująco wykazał dlaczego jednym dowodom należało dać wiarę, a innym z kolei – waloru takiego odmówić.

Sąd odwoławczy, w pełni zgadza się z przeprowadzoną przez Sąd I instancji oceną przeprowadzonych w sprawie dowodów. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd meriti nie popełnił błędów dając wiarę zeznaniom świadków: pokrzywdzonego T. K. oraz P. K.. Brak jest bowiem jakichkolwiek

podstaw do
kwestionowania
wiarygodności tych
dowodów. Zeznania
te są bowiem
konsekwentne,
przekonywujące i
wzajemnie się
potwierdzające. Nie
można zgodzić się z
obroną, iż zeznania
wyżej wskazanych
osób są zmienne.
Trzeba mieć na
bowiem na uwadze,
że pomiędzy
przesłuchaniem
świadców w toku
postępowania
przygotowawczego,
a przesłuchaniem na
rozprawie, upłynął
ponad rok i pewne
drobne nieścisłości
w ich zeznaniach,
wynikające z upływu
czasu, są zrozumiałe.
Zapisy protokołu
rozprawy sądowej
przeczą
twierdzeniom
apelacji, jakoby
pokrzywdzony nie
pamiętał, jakimi
słowami mu
oskarżony groził
i go zelżył.
Jest to przecież
odnotowane w
protokole rozprawy
na k. 167 akt
i koreluje z
zeznaniem
pokrzywdzonego,
które złożył w
toku postępowania
przygotowawczego
w dniu 14.12.2020
roku (k. 4). Nie
wiadomo, z czego

obrona wywodzi, że wypowiedziane przez oskarżonego wulgaryzmy „nie były kierowane bezpośrednio do funkcjonariusza publicznego”.

Przecież w świetle zeznań świadków T. K. i P. K. nie ma żadnych wątpliwości, że wyzwisko „ty k... jeb...” zostało użyte w stosunku do pokrzywdzonego T. K.. To samo należy odnieść do wypowiedzianych przez oskarżonego, w stosunku do pokrzywdzonego funkcjonariusza staży więziennej, gróźb karalnych. Nie może budzić też wątpliwości, że oprócz wyzywania i grożenia pokrzywdzonemu, oskarżony rzucił się na niego, naruszając nietykalność cielesną. Ten

fragment zdarzenia pojawia się już w pierwszych zeznaniach pokrzywdzonego i został potwierdzony na rozprawie głównej, na której pokrzywdzony sprecyzował, jak to dokładnie wyglądało. Fakt ten znajduje także pełne potwierdzenie w zeznaniach świadka

P. K.. Nie ma racji skarżący twierdząc, że było to niemożliwe, gdyż oskarżony miał założone kajdanki zespolone. Nie uniemożliwiało to przecież na tyle swobody ruchu oskarżonego, by nie mógł on „rzucić się” tułowiem na strażnika, a dokładnie na tarczę, którą ten trzymał przed sobą.

Wbrew twierdzeniom obrony, lektura zeznań świadków T. K. oraz P. K. prowadzi do wniosku, że prezentowali on jedną, spójną wersję zdarzeń, różniącą się jedynie stopniem uszczegółowienia przedstawionych relacji. Mieć trzeba tu na uwadze, że szczegółowość prezentowanych przez świadka zeznań, uzależniona jest w głównej mierze od osoby przesłuchującej i jej dążeń do wyjaśnienia wszelkich szczegółów. Początkowo, w toku postępowania przygotowawczego, pokrzywdzony i świadek byli rozpytani dość

ogólnikowo przez przesłuchującego policjanta.

Natomiast na rozprawie sądowej świadkowie zostali bardzo szczegółowo i dokładnie wypytni o każdą okoliczność.

Tym należy wytłumaczyć, że pewne detale w zeznaniach ww. świadków nie pojawiły się w pierwszych zeznaniach, lecz dopiero później, gdy odpowiadali na szczegółowe pytania sędziego, oskarżonego i obrońcy.

Trzeba też pamiętać, że przedmiotowe zdarzenie było dynamiczne i niespodziewane, a zatem drobne różnice, co do pewnych szczegółów w zeznaniach świadka są zrozumiałe. Wręcz podejrzanym byłoby, gdyby świadkowie zeznawali dokładnie słowo w słowo, w każdej relacji, czasowo od siebie oddalanej. Mogłoby to wskazywać na wyuczenie się zeznań „na pamięć”, a tym samym wzbudzić

wątpliwość co do ich prawdziwości.

Sąd meriti w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podał także przekonywujące powody, dla których nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego. Sąd odwoławczy również uznaje twierdzenia oskarżonego jakoby miał kupować od pokrzywdzonego poufne informacje, a niniejsza sprawa stanowi zemstę za nierozliczenie się z zapłaty, jako zupełnie nieprawdopodobne. Podobnie niewiarygodna jest wersja oskarżonego, że został on sprowokowany przez pokrzywdzonego, skoro sam przyznał, że to on napluł na funkcjonariusza przez wizjer. Generalnie stwierdzić należy, iż wyjaśnienia oskarżonego, pozostając w sprzeczności z zeznaniami świadków, nie znajdują potwierdzenia w żadnym dowodzie zgromadzonym w sprawie.

Podkreślić też należy, że Sąd Rejonowy, który miał możliwość na rozprawie sądowej bezpośrednio zetknąć się z każdą z przesłuchiwanych osób, m.in. poprzez obserwowanie ich zachowania, sposobu składania przez nich deponycji, miał możliwość wyrobienia sobie poglądu, co do tego, czy są one, i w jakim zakresie, wiarygodne.

Reasumując, żaden z argumentów podnoszonych w złożonej apelacji nie był w stanie podważyć dokonanej przez Sąd I instancji oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów oraz poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych.

Sąd meriti dokonał również prawidłowej subsumcji ustaleń faktycznych pod przepisy ustawy karnej, słusznie przyjmując – zresztą z korzyścią dla oskarżonego – że popełnił on w istocie jedno przestępstwo (nie dwa, jak wskazano w akcie oskarżenia), wyczerpujące dyspozycję art. 226

<p>§ 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Z uwagi na fakt, że w rozpoznawanej sprawie nie zostało wykazane, aby zachowanie oskarżonego było wynikiem prowokacji, czy też niewłaściwego zachowania się funkcjonariusza, w grę nie mogła wchodzić łagodniejsza kwalifikacja prawna z art. 226 § 2 k.k. w zw. z art. 216 § 3 k.k. wraz z dalszymi tego konsekwencjami, o co wносиła obrona.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie S. G. od zarzuconych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpatrzenia.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Postawiony zarzut nie był zasadny i nie mógł spowodować zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu. Nie było też żadnych podstaw do uchylecia zaskarżonego wyroku z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, zwłaszcza, że nie zostały spełnione warunki wskazane w art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. zezwalające na tego rodzaju rozstrzygnięcie.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>VI. zarzut rażącej niewspółmierności kary, przy wymiarze której Sąd nie nadał właściwego znaczenia okolicznościom wskazanym w art. 53 k.k., co w konsekwencji spowodowało orzeczenie wobec oskarżonego kary rażąco surowej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				

Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, Sąd Rejonowy przy wymiarze kary, miał na względzie i prawidłowo ocenił stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, pobudki i motywy jego działania oraz pozostałe dyrektywy wymiaru kary, określone w art. 53 k.k.

Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podał również trafnie jakie okoliczności miał na względzie, przy wymierzaniu oskarżonemu kary.

Należy podkreślić, iż na niekorzyść oskarżonego wpłynęła przede wszystkim jego wcześniejsza karalność.

Oskarżony był bowiem karany i to za podobne przestępstwa.

Oskarżony nie wyciągnął z dotychczasowych kar żadnych pozytywnych wniosków, dopuszczając się kolejnego przestępstwa, będącego

przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie. Świadczyć to może o głębokim procesie demoralizacji oskarżonego, niepoprawności, braku chęci zmiany postępowania i nikłych efektach dotychczasowego procesu resocjalizacji. Mając to na uwadze, w pełni należy zgodzić się z Sądem meriti, iż tylko kara pozbawienia wolności spełnić może w sposób należyty, względem oskarżonego cele kary w zakresie oddziaływania wychowawczego i zapobiegawczego.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu oraz stopień zawinienia oskarżonego i tym samym dokonał słusznego wymiaru kary. Przypisane oskarżonemu przestępstwo zagrożone jest karą pozbawienia wolności do 3 lat. Dodatkowo zostało ono popełnione w warunkach art. 64 § 1 k.k., co powoduje, że Sąd mógł wymierzyć

karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Wobec oskarżonego orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności, a więc mniej niż połowę ustawowego zagrożenia i już choćby z tego tytułu nie można uznać, aby wymierzona oskarżonemu kara była nadmiernie surowa. Mając na względzie całokształt okoliczności, dotyczących zarówno popełnionego przestępstwa, jak i dotyczących osoby oskarżonego, w żaden sposób nie można uznać, aby wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności, cechowała się rażącą, czy też choćby „zwykłą” surowością. Stwierdzić natomiast należy, iż kara orzeczona przez Sąd meriti jest odpowiednio wyważona i orzeczona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Tak ukształtowana kara, współmierna do

<p>stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego czynu, uwzględnia całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności oraz spełni w sposób właściwy cel wychowawczy i zapobiegawczy, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>W związku z postawionym zarzutem skarżący nie sformułował osobnego wniosku odwoławczego. Tym niemniej oczywistym jest, że obrona, stawiając zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, oczekiwała jej obniżenia jej wymiaru.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Ponieważ postawiony zarzut nie był zasadny, nie mógł on spowodować zmiany zaskarżonego</p>			

wyroku, w kierunku oczekiwanym przez skarżącego.

Rozważania odnośnie trafności wymierzonej przez Sąd Rejonowy kary zostały szczegółowo przedstawione powyżej. Pamiętać także należy o tym, iż w ramach podstawy odwoławczej, jaką jest rażąca niewspółmierność kary, nie jest możliwe dokonywanie dowolnej korekty orzeczenia w każdej sytuacji, w której sąd odwoławczy dochodzi do wniosku, że karę należałoby ukształtować nieco odmiennie. „Rażąca niewspółmierność” kary występuje tylko wówczas, gdy sąd pierwszej instancji w jaskrawy sposób nie skoreluje wymierzonej kary z okolicznościami mającymi wpływ na taki, a nie inny, wymiar kary. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, zmiana kary w instancji odwoławczej, nie może następować w każdym wypadku, w którym jest możliwa wedle własnej oceny sądu odwoławczego,

<p>lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona, nie daje się zaakceptować z powodu różnicy pomiędzy nią, a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej i rażącej, wręcz „bijącej w oczy” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 roku - KZS 4/96 poz. 42; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1972 roku - VKRN 230/72).</p>				
<p>3.3.</p>	<p>VII. zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to jest:</p> <p>1) § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, a to poprzez nie uwzględnienie w wysokości kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu z urzędu, iż rozprawa trwała powyżej jednego dnia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>2) § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, a to poprzez nie zastosowanie stawki 150 % w sytuacji, gdy zastosowanie takiej stawki było zasadne.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Skarżący słusznie zauważa, że rozprawa w przedmiotowej sprawie trwała dłużej niż jeden dzień. Jak wynika z akt sprawy, przed Sądem Rejonowym odbyło się łącznie 5 terminów rozprawy. Zgodnie zatem z treścią § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej</p>				

udzielonej przez adwokata z urzędu („w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, opłata ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20%), obrońcy z urzędu przysługiwało wynagrodzenie za 4 „dodatkowe” terminy, a więc o 80 % stawki minimalnej.

Jednakże obrońca z urzędu faktycznie wziął udział tylko w dwóch z owych dodatkowych terminów rozprawy (w dniach 3.12.2021 roku i 18.03.2022 roku rozprawa, na którą nikt się nie stawił, została jedynie wywołana i odroczone, bez przeprowadzania jakichkolwiek czynności merytorycznych).

Sąd Okręgowy stoi niezmiennie na stanowisku, że pełnomocnikom można przyznać wynagrodzenie tylko za faktycznie wykonane czynności. Skoro rozprawa ulega odroczeniu, bez uczestniczenia w niej pełnomocnika, trudno uznać, aby w podczas takiej czynności udzielał on pomocy prawnej.

Dlatego też obrońcy przysługiwało powiększenie opłaty z tytułu udzielonej pomocy prawnej z urzędu jedynie o 40 % (za 2 dodatkowe terminy rozprawy, na której toczyło się postępowanie dowodowe i faktycznie bronił on oskarżonego). I o taką właśnie kwotę Sąd Rejonowy powiększył wynagrodzenie obrońcy.

Sąd I instancji nie popełnił także błędu, nie skorzystawszy z uprawnienia jakie daje § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Przedmiotowa sprawa nie charakteryzowała się bowiem jakimś wysokim stopniem trudności, skomplikowania, czy też obszerności, aby uznać że obrońcy przysługuje ponadstandardowe wynagrodzenie. Natomiast za dodatkowe terminy

rozprawy, przyznano obrońcy dodatkowe wynagrodzenie, o czym była już wyżej mowa.			
Wniosek			
o zmianę postanowienia w przedmiocie zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu z urzędu za obronę przed Sądem I instancji przyznanych od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii adw. Ł. P. i przyznanie obrońcy kosztów w kwocie 1.394,82 złotych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Postawiony zarzut okazał się niezasadny i jako taki nie mógł spowodować zmiany zaskarżonego orzeczenia, zgodnie z oczekiwaniami skarżącego.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE			

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Całość zaskarżonego wyroku.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
W świetle powyższych rozważań, stwierdzić należy, iż Sąd odwoławczy nie dopatrył się w przedmiotowej sprawie naruszenia przepisów postępowania, jak również błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, które		

miałyby wpływ na jego treść. Sąd Rejonowy dokonał też prawidłowej kwalifikacji prawnej, trafnie przyjmując, iż oskarżony wyczerpał swoim zachowaniem dyspozycję przepisu wyczerpującego dyspozycję art. 226 § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Tym samym brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego, ani też uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Także i zastosowana wobec oskarżonego reakcja karna, nie mogła podlegać jakimkolwiek zmianom, gdyż w żaden sposób nie można uznać jej jako rażąco niewspółmiernej.

1.8. **Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji**

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2,3	Wynagrodzenie dla obrońcy z urzędu oskarżonego z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu odwoławczym, Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o treść § 17 ust. 2 pkt 4 oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez	

	<p>Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1714). Natomiast biorąc pod uwagę aktualną sytuację materialną oskarżonego, Sąd Okręgowy – na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. – zwolnił go w całości od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, którymi obciążył Skarb Państwa.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pkt 1 i 2 wyroku	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana